

Hunger

Mina Hansson

Gratis läsprov

1

De sa åt henne att springa. Så hon sprang.

Ulda passerade ladan med en fart hon tidigare aldrig uppnått. Skorna lortades ner och sparkade upp våt lera på klänningens baksida. Hårbandet lossnade. I takt med stegen befriades det bruna håret från den långa flätan.

Andetagen blev djupare, hon försökte lugna ner hjärtslagen utan att lyckas. Ett skott ljud i kvällen.

Hon stannade och vände sig om. Det var omöjligt att se, ändå försökte hon urskilja om någon skadats och i så fall vem. Hon tänkte på dem. Föräldrarna, farmor, bror, bonde och piga. Hon borde inte ha lämnat dem. Liksom dem hade hon styrka och stolthet. Fastän vissa tyckte tvärtom så hade hon även åldern. För henne hade vuxenlivet kommit i samma stund som den första blödningsen tre år tidigare.

Ytterligare ett skott smällde av, vilket följdes av ett klagoskrik.

Hon ville återvända, måste göra det, kunde inte. Alla känslor på samma gång, alla olika svar på frågan om vad som borde göras. Samtidigt fanns det inget hon kunde göra. Att springa därifrån kunde vara hennes enda chans att överleva. Det var vad de andra ville att hon skulle göra.

Så hon fortsatte.

Ulda sprang så länge hon orkade, fortsatte efter det med långsamma tunga steg. Mörkret lade sig. Kläderna värmdes inte tillräckligt för kvällens kyla så hela kroppen skakade. Rädslan hade fått henne att springa utan att fundera över vart. Istället för att söka skydd hos grannar hade hon gett sig av åt motsatt håll. Kanske hade hon passerat en stuga utan att ha sett den. Vid ett tillfälle hade hon gömt sig för främmande personer på häst. Hon hade inte haft en tanke på att skaffa hjälp, allt hon haft i tankarna var att springa. De hade ju sagt åt henne.

När hon inte längre orkade hålla ögonen öppna sökte hon en avskild plats. Det var kallt och området ingav ingen trygghet, men gräset var mjukt. Utmattad lade hon sig.

Solen hade knappt stigit på himlen då ljudet av travande hästar väckte henne. Ulda kikade på ryttarna. De var stolta välvårdade män iklädda svarta kläder med vita kanter. På huvudena satt trekantiga hattar. De kom från vad hon hört omtalas som Storstaden.

Det var den typen av män som dagen innan hade ridit in på hennes gård. Med vapen i hand hade de meddelat att djuren på gården numera tillhörde dem. Uldas far hade sagt att det inte gick för sig. Utan djuren kunde de inte försörja sig. De skulle svälta.

"Ge oss djuren eller så förkortar vi ert lidande", hade en av männen sagt.

Det var då de sagt åt Ulda att springa.

Hon hade lytt. Vad annars hade hon kunnat göra?

Ögonen brände då hon lade armen över ansiktet. Vad hon kunnat göra? Allt! Vilken annan reaktion som helst hade varit bättre än att fly. Döden var barmhärtigare än att ensam ge sig ut i världen utan att veta hur hon skulle få mat eller tak över huvudet. Att återvända hem var alltför farligt. På grund av det satt hon mitt ute i ingenstans och var genomfrusen, hungrig, vilsen, utan hopp. Hela kroppen skakade.

Hon torkade sig runt ögonen då hon hörde fotsteg. Rädd för att det var fler av männen med trekantiga hattar kröp hon ihop. Kikade fram från sitt gömställe.

Det var inga storstads män. Istället kom en ung man, inte mer än några år äldre än henne, med huvudet böjt. Kläderna han bar påminde om hennes fars – byxor och skjorta i linne – men plaggen var slitna. Hans hud var solbränd och fräknarna många. Över axeln hängde en tygväska som var fylld till bredden.

Uldas mage kurrade då hon såg att mannen hade äpplen i väskan. Hemmavid hade alla äpplen plockats, där hon befann sig fanns inga fruktträd. Faktum var att där inte fanns något hon kände igen som ätbart.

Skulle hon våga?

Mannen vände sig mot henne när hon klev fram ur skuggorna. Han stannade inte, gjorde det inte ens när hon hejade och gick mot honom. Till sist fick hon springa för att hinna ikapp.

"Har du mat?" frågade hon.

"Ja."

"Kan jag få lite?"

"Vad får jag ut av det?"

Hon blev alltför paff för att svara. En person som inte bjöd med sig till en annan i nöd. Var det så världen utanför gården såg ut?

Fingrarna sökte sig till kedjan runt halsen. Den var allt hon ägde utöver kläderna. Var det klokt att göra sig av med den enda ägodelen såhär tidigt på sin resa och för något så litet som ett äpple eller två?

"Jag äger inget annat än det här."

De stannade upp. Han greppade kedjan och böjde sig närmare.

"Ett tips", sa han och backade undan, "visa den aldrig för någon."

"Varför inte det?"

"De är värdefulla. Folk dödar för att få tag på sådana där."

Hon rynkade pannan. Kedjan hade alltså varit henne kär, en gåva från sin farmor. Men att andra fann den åtråvärd hade hon svårt att tro, trots att hon många gånger beundrat dess silvervita blänk mot solen.

Hon trodde inte heller att någon annan på gården visste om värdet. För då hade de aldrig låtit henne bära det dag och natt. Hade aldrig låtit henne äga det.

Påminnelsen om familjen fick ögonen att tåras. Kanske borde hon återvända? Det var möjligt att de väntade på henne. När de sagt åt henne att springa därifrån så kanske de bara menade tillfälligt.

Det slog henne att ungmannen framför henne mycket väl kunde ha passerat hennes hem. Han kanske visste något som kunde besvara några av frågorna som snurrade i huvudet.

"Har du följt denna väg länge?"

"Flera dagar", svarade han.

"Då måste du ha passerat min gård igår. Den heter Tuvgården. Det står så på en skylt vid vår ingång. Gården ligger lite enskilt, vi har långt till våra grannar. Så du kanske kommer ihåg den."

Han såg på henne rådvillt. Vände sig sedan bort.

"Minns du inte?" frågade hon med osäker röst.

"Jag är ledsen", var vad han svarade.

Hon förstod inte. Varför sa han sådär? Hon var tvungen att fråga.

Svaret var något hon inte kunnat föreställa sig.

"När jag passerade gården var den inget mer än en rykande hög."

Hennes hem ... det var borta.

Benen svek henne.

Med armarna runt kroppen satt hon på marken och lät tårarna falla. Hon brydde sig inte längre om mat eller den främmande mannen. Aldrig mer skulle hon bry sig om något.

När tårarna lugnat sig och andetagerna blivit regelbundna upptäckte hon att mannen böjt sig ner framför henne. Han sträckte fram sin hand.

"Ett äpple för din berättelse om vad som hände?"

Hon snyftade och tog emot frukten.

"Igår kom det män till vår gård. De hade vapen jag aldrig sett förut. Jag har bara hört talas om dem. De skjuter eld. Och männen som kom sa att alla våra djur tillhör dem. Far protesterade. Jag sprang iväg, för de sa åt mig att göra så, och vet inte vad som hände sedan."

"Var männen svartklädda och bar trekantiga hattar?"

"Ja."

"Du vet väl vilka de är?"

"Bara lite. Jag vet inte så mycket om världen."

Om det inte varit för sorgen att ha förlorat sitt hem så hade hon känt sig dum. Men vad spelade det för roll vad en främmande ungman tyckte om henne? Just då ville hon ha en förklaring, förstå varför hennes liv ändrats så tvärt från en dag till en annan.

"De är utsända av den man som genom våld krönt sig till kung över vårt land. Dei'dradh heter han. Han anser sig äga rätten till allt som finns."

Hon kramade äpplet och kände för att slå det mot marken.

"När du passerade Tuvgården ... mötte du någon? Var min familj där, eller någon annan som visste vad som hänt dem?"

"Nej. De har troligtvis förts iväg som fångar. Mer än så vet jag inte." Mannen reste sig. "Jag måste gå nu."

"Snälla, lämna mig inte."

"Du kan inte följa med mig."

"Varför inte?"

Han skrattade.

"Du har kropp som en kvinna, men ställer frågor som en flicka."

"Låt mig följa, även om så bara idag."

"Jag sa nej."

Han rättade till tygväskan och gick iväg. Ulda visste inte vad hon skulle göra. Vilket var det bästa sättet att få beskydd och mat?

För en gångs skull kom svaret snabbt. Hon tog en tugga av äpplet och reste sig.

Efter ett par steg klev hon in i skogens växtlighet. Så tyst som möjligt smög hon efter mannen. Hon höll avstånd, men inte så långt att hon tappade honom ur sikte. Då och då tog hon en tugga av äpplet tills dess att enbart kärnhuset var kvar.

Så fortsatte resten av dagen. När han stannade gjorde hon detsamma. Vid en plats fann hon bär. Hon åt de mogna liksom de omogna. En gång stannade han vid en bäck. Gömd bakom ett träd drack hon sig otörstig tills mannen gick därifrån och färden fortsatte.

Mot natten slog han läger. Ulda befann sig en bit bort och såg på medan han gjorde upp eld. Inte förrän han lagt ner alltför mycket ansträngning för att vilja lämna platsen, och behöva göra om allting, klev hon fram.

Till en början stirrade de bara på varandra. Han såg förvånat, rentav chockat, på henne. Sedan skrattade han.

"Brukar du inte lyda det du blir tillsagd?" frågade han.

"I normala fall gör jag det. Men inte när mitt hem blivit bränt till grunden."

Utöver eldens sprakande hördes inga ljud. Han godkände inte hennes närvaro, men inte heller bad han henne att gå därifrån. Därför satte hon sig vid elden.

Han sneglade på henne. Minen var sammanbiten. Hon förstod mer än väl att han inte ville ha en främmande ungv kvinna efter sig. Samtidigt kunde han inte vara så omänsklig att han tänkte skjuta henne ifrån sig. Han hade sett vad som hänt hennes hem. Hur hade han förväntat sig att hon skulle reagera? Genom att visslande börja bygga ett nytt hus och inte tänka på familjemedlemmarna som förts iväg eller eventuellt blivit dödade?

"Jag heter Ulda."

Han mumlade till svar.

"Vad sa du?"

"Terk", sa han med en suck. "Du får bara stanna över natten. Om du är hungrig får du själv leta efter mat. Jag har knappt så det räcker till mig."

Utbuktningarna på tygväskan intygade att det fanns tillräckligt många äpplen för att räcka flera dagar åt dem båda.

"Jag vet vad du tänker", fortsatte han. "Men äpplena är mina. Jag plockade dem, så många jag kunde bära. Ju mindre tid jag behöver för att leta mat, desto fortare kommer jag fram."

"Vart är du på väg?"

"Varför ska jag berätta det? Då kommer du bara att följa efter mig."

"Jag behöver inte veta för att göra det."

Han skakade på huvudet innan han lutade det mot den ena höjda handen.

"Varför jag?"

Eldskenet förstärkte hans solbrända hud. Det lade även skuggor i ansiktet. Vilket fick honom att se äldre ut, men även trött och sliten.

"Jag vill veta vad som hände min familj", sa hon. "De som förstörde mitt hem var män från Storstaden. Det är därför jag måste dit."

"Jaså. Du tänker gå dit och fråga första bästa om var din familj är?"

När han sa det på det sättet hörde hon hur dumt det lät. Men vilket annat val hade hon?

"Någon vet", sa hon.

"Tänk om de som vet fångslar dig?"

"Då har jag åtminstone någonstans att bo."

Hon slogs av hur ofta hans ansikte ändrades. I den ena stunden såg han ut som den trötta och slitna mannen som inte ville ha något med henne att göra, i nästa såg han ung ut och full med upptåg. Ibland var ögonen mörka, ibland ljusa. Han kunde se ut som om han aldrig lett, för att sedan brista ut i skratt. Det var som om två personer levde inuti honom, och båda tänkte och agerade samtidigt.

I den stunden märktes tudelningen av mer än tidigare. Ögonen var mörka, men i mungipan syntes ett svagt leende.

"Du har verkligen förlorat allt, eller hur."

Det fanns en förståelse i hans röst, en tröst så stark att hennes ögon fylldes med tårar.

"Jag erkänner", sa han. "Dit jag ska, det är Storstaden. Om du vill kan vi slå följe. Men bara på mina villkor. Du måste göra som jag säger. Du får hitta din egen mat. Och när vi väl kommit fram så skiljs våra vägar åt."

"Tack."

Återigen skiftade han, med ett skratt som tog bort all ålder och sorg.

"Sov nu. Det var en lång dag idag, och det kommer det att vara imorgon också."

Med en värmande eld, och utan oro att behöva vara ensam, somnade Ulda och sov riktig gott.

Diverzity Förlag

Diverzity är förlaget som går mot strömmen. Utgivningen består av böcker och noveller som är normbrytande, och berör sådant som etnicitet, sexualitet, klass och könsroller. Även fysiska och psykiska problem tas upp. Böckerna passar både vuxna och unga vuxna.

Diverzity Förlag erbjuder tjänster inom manusutveckling till både företag, studerande och privatpersoner. Dessa tjänster är lektor, korrekturläsare och textbearbetning. Du kan få hjälp var du än befinner dig i skrivprocessen. Få mer information om tjänsterna och priser på www.diverzityforlag.com

Utgivna böcker av Diverzity Förlag

Tills ingenting finns kvar

En vintermorgon hittas niondeklassaren Emma död. Det ligger en blomma på bröstet, på ett sätt som borde ha varit omöjligt med tanke på sättet hon dog.

Liam och hans syster, bibliotekarien Anja, dras in i händelsernas centrum när Liam hittar en lista över tilltänkta offer. Och det sista offret kommer att bli någon han känner.

Frigörelse

En främmande man dyker oväntat upp i Ejlas by. Han är inte som någon annan hon träffat. Till en början vet hon inte hur hon ska förhålla sig till honom, men befinner sig med tiden alltmer i hans närvaro.

Samtidig får Ejla veta mer om Väst, den del av Landet där det finns slaveri och orättvisor, liksom de känslolösa laglösa med skjutvapen. Som sydbo är Ejla säker på att inget som pågår i Väst kommer att beröra henne. Så känner hon tills den dag en mörk hemlighet uppdragas och hon hamnar mitt i en kamp som berör hela Landet.

Utan ord

Sedan tonåren har Nora mått dåligt psykiskt. Som vuxen bor hon ensam, klarar inte av att arbeta och har isolerat sig fastän hon inte önskar sig något annat än att få ett normalt liv. Trots sina besvär studerar hon japanska på högskolan. Det är där hon träffar Annie, som tycks vara hennes motsats, och Ulrik som liksom henne är full med hemligheter.

Utan ord är en fiktiv berättelse baserad på Mina Hanssons erfarenheter med social fobi och fobisk personlighetsstörning, samt hennes kamp om att hitta rätt i livet.

My Little Pony : Den inofficiella boken om det svenska samlandet

Få flickleksaker har gjort samma intryck som My Little Pony. Dessa färgglada ponnyer har lyckats hålla sig på marknaden sedan 1980-talet. Under resans gång har My Little Pony fångat många hjärtan – men också väckt avsky.

I denna bok tas historien bakom My Little Pony upp. Med ett svenskt fokus har författaren intervjuat samlare och personer som arbetat med My Little Pony. Boken besvarar frågor som när ponnyerna började säljas i Sverige, hur många My Little Pony-dockor samlarna har i genomsnitt och hur leksakerna marknadsförts.

My Little Pony : Den inofficiella boken om det svenska samlandet riktar sig till samlare, liksom de som bara är nyfikna. Boken innehåller fakta om ordförklaringar, skötselråd och värde. Annat som tas upp är My Little Pony-tatueringar, brony-kulturen och det svenska rollspelet. Förbered dig på en trettiofem år lång resa med de färgglada leksakerna och de underbara samlarna!

Utgivna e-noveller av Diverzity Förlag

Den längsta natten

Det är natten före julafton. Sara somnar i soffan, bekymrad över att inte kunna skänka hennes barn den jul de förtjänar. När Sara vaknar vet hon två saker redan innan hon slagit upp ögonen. Den ena är att hon inte sovit mer än någon timme. Den andra är att något utöver det vanliga väntar henne.

Den längsta natten är en novell för dig som vill komma i julstämning!

Nemesis

Det är ingen vanlig middag Iva och Karl ska bjuda sina gäster på. På bordet står finservisen, ljung och svarta servetter vikta till svanar. Och i ett av glasen, där finns mer än bara vin.

Nemesis är en kortare spänningsnovell om hämnd och rättvisa.

Eldar

De hade inte känt varandra länge, men efter bara några månader trodde Tanja att hon visste allt om Jakob. Så fel hon hade. En kväll får hon veta sanningen om hans förflutna, om den fysiska och psykiska misshandeln han fått utstå som barn. Även om det påverkat och gjort honom udda, så är hon säker på att det ligger i det förflutna.

Så tror hon tills dagen hon åker hem till Jakob, men istället för honom möter en främmande man med ett vapen i hand.

Hunger

När främmande män dyker upp på Uldas gård blir hon tvungen att fly medan hennes familj tas tillfånga. Bestämd att återförenas med dem tar hon beslutet att bege sig till Storstaden, dit de förts iväg. Under färden stöter hon på Terk, en ung man som motvilligt låter henne följa med honom. Allt vänds upp och ner när de kommer till Storstaden. Det handlar inte längre bara om att försöka befria Uldas familj, utan om en strid som ska omkullkasta den onda kungen Dei'dradh.

Välsignad vare han som kom i Dödens namn

Clara har planerat att spendera sin lediga helg med att baka inför julen. Allt förändras då hon får ett brev som meddelar att hon redan dagen efter har en inbokad tid hos Enhjerta Advokatfirma. Alltför nyfiken att ändra besökstiden åker hon dit. Men istället för att diskutera anledningen till att hon är där så blir hon och sex andra personer instängda i väntrummet. Utan möjlighet att ta sig därifrån blir de tvingade till att samarbeta för att överleva. Det är något som snabbt visar sig bli svårare än de trodde.

Välsignad vare han som kom i Dödens namn är en långnovell fylld med spänning och som tar upp människans vilja att leva – och vad de är kapabla att göra för att överleva.